

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Kobylky a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Asociace užité grafiky a grafického designu**, se sídlem Praha 1, Masarykovo nábřeží 250, zastoupeného JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem Praha 1, Haštalská 27, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R 65/2009/HS-13615/310/JMa, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R 65/2009/HS-13615/310/JMa, **s e z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas doručenou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R 65/2009/HS-13615/310/JMa, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 4. 2009, č. j. S 070/2008/KD-4545/2009/850.

Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R 65/2009/HS-13615/310/JMa, předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) zamítl rozklad podaný žalobcem a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č. j. S 070/2008/KD-4545/2009/850, jehož výrokem I. bylo rozhodnuto, že žalobce porušil v období od 1. 1. 2002 do 8. 4. 2008 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2009 (dále jen „ZOHS“), a to tím, že přijal a uplatňoval zakázané a neplatné rozhodnutí sdružení soutěžitelů, které mohlo vést k narušení hospodářské soutěže na trhu výkonu v oblasti grafického designu a typografie. Toto rozhodnutí spočívalo v tom, že v roce 2001 na základě konsensu členské základny žalobce schválil, vydal a poté distribuoval dokument „Autorské honoráře v užité grafice a grafickém designu“, který byl určen primárně členům žalobce a v němž byly obsaženy pokyny pro výpočet honoráře a uvedeny ceny za jednotlivé výkony v oblasti grafického designu. Opětovně tak učinil v roce 2007, kdy vydal dokument téhož názvu, který obsahoval metodické pokyny pro výpočet honoráře a rovněž doporučené honoráře jednotlivých výkonů v oblasti grafického designu. Ve výroku II. tohoto

rozhodnutí žalovaný do budoucna zakázal žalobci plnění popsaného rozhodnutí soutěžitelů podle § 7 odst. 1 ZOHS. Výrokem III. pak byla žalobci podle § 22 odst. 2 ZOHS uložena pokuta ve výši 60 000,- Kč. Výrokem IV. bylo žalobci podle § 23 odst. 1 ZOHS uloženo opatření k nápravě, které spočívalo v informování vhodným a účinným způsobem všech žalobcových členů o rozhodnutí žalovaného a zejména o neplatnosti a zákazu rozhodnutí sdružení soutěžitelů popsaného ve výroku I.

Současně se žalobou se žalobce domáhal toho, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Poukázal na to, že jeho přiznání by nebylo v rozporu s veřejným zájmem ani by nedošlo k dotčení práv třetích osob. Nenahraditelnou újmu žalobce spatřuje v tom, že s ohledem na výsledky hospodaření by mělo neprodlené zaplacení pokuty pro žalobce likvidační účinek. Výše pokuty totiž „mnohonásobně“ převyšuje žalobcovy volné prostředky. Jediným způsobem, jak je možné peníze k zaplacení pokuty získat, je podle žalobce svolání schůze jeho členů a rozhodnutí o změně stanov a zvýšení členských příspěvků. To podle žalobce ale vyžaduje čas. Žalobce také poukázal na to, že v minulém roce činil jeho celkový příjem cca 90 000,- Kč, přičemž závazky po lhůtě splatnosti činí více než 50 000,- Kč. Žalobce také uvedl, že účetní závěrku dosud nemá vyhotovenu, nicméně výsledky hospodaření budou stejné, jako v předchozích letech (k tomu poukázal na bod 93 rozhodnutí žalovaného).

Žalovaný se k žalobcovu návrhu nevyjádřil.

Podle § 73 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá podání žaloby odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Odst. 2 tohoto ustanovení umožňuje soudu přiznat žalobě odkladný účinek na návrh žalobce po vyjádření žalovaného, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podle odst. 4 tohoto ustanovení může soud usnesení o přiznání odkladného účinku zrušit, ukáže-li se, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, případně, že tyto důvody v mezidobí odpadly.

Přiznání odkladného účinku žalobě je institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí předtím, než je podrobena soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží, že by mu neprodleným výkonem hrozila nenahraditelná (závažná a velice těžko odčinitelná) újma, ovšem za předpokladu, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nebude v rozporu s veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik nenahraditelné újmy při rozhodování o přiznání odkladného účinku stíhá žalobce (viz usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23.10.2003, sp. zn. 52 Ca 9/2003, publikované ve Sb. NSS pod č.

87/2004). Má-li mít žádost úspěch, musí žalobce tvrdit a doložit, v čem spatřuje nenahraditelnou újmu, tato musí být v příčinné souvislosti s nastalými účinky právní moci rozhodnutí, tj. s výkonem rozhodnutí či jinými právními následky z něj plynoucími.

Lze tedy uzavřít, že přiznání odkladného účinku žalobě je vázáno na kumulativní splnění tří zákonných předpokladů: první z předpokladů by byl splněn tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhý z nich by byl splněn tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a třetí předpoklad je vázán na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se proto nejprve zabýval prvním ze shora uvedených předpokladů přiznání odkladného účinku žalobě, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy.

V daném případě žalobce nenahraditelnou újmu spatřuje v tom, že má zaplatit pokutu v takové výši, která údajně převyšuje jeho volné prostředky. Svoji majetkovou situaci však nedoložil, pouze o ní prohlásil, že výsledky hospodaření jsou obdobné jako v letech předchozích a poukázal na bod 93 rozhodnutí žalovaného. Ze žalobcem citovaného bodu rozhodnutí žalovaného pak plyne, že v roce 2008 žalobce hospodařil se záporným výsledkem (celkové příjmy činily 116 800,- Kč, zatímco výdaje činily 151 034,-Kč). Zároveň je zde ale uvedeno, že zůstatek na žalobcově běžném účtu byl 17 460,-Kč a na termínovaném vkladu dokonce 123 101,-Kč. Závazky žalobce byly vyčísleny k 31. 12. 2008 na 50 255,-Kč. Bod 94 rozhodnutí žalovaného pak uvádí, že obdobně hospodařil žalobce i v roce 2007 (příjmy činily 93 41,-Kč a výdaje činily 126 465,-Kč), přičemž stav na žalobcově účtu v bance byl 171 680,-Kč a v pokladně bylo 4 650,-Kč. Z bodu 102 rozhodnutí pak plyne, že v roce 2008 došlo ke zvýšení členských příspěvků žalobcových členů a jejich celková výše je cca 80 000,- Kč ročně.

Z uvedeného plyne, že pokud bylo hospodaření žalobce v roce 2009 obdobné jako v letech předchozích (2007 a 2008), má žalobce na bankovních účtech uloženy finanční prostředky v objemu téměř 100 000,-Kč. Tyto finanční prostředky se pak po zaplacení členských příspěvků v částce cca 80 000,-Kč ještě navýší. Pokud by z těchto prostředků byly zaplaceny v žalobě zmiňované závazky ve výši cca 50 000,- Kč, stále na účtech zbývá částka, která přesahuje výši uložené pokuty. Tvzení žalobce, že by pro něho bylo uhrazení pokuty likvidační a znamenalo by tak pro něho nenahraditelnou újmu, tedy soud neshledal důvodným. Jak je již výše uvedeno, povinnost doložit újmu i její nenahraditelnost stíhá žalobce. Ten však v daném případě této povinnosti nedostál, neboť nenahraditelnost újmy žádným způsobem nedoložil. Naopak z rozhodnutí žalovaného, na které žalobce ve vztahu ke svým majetkovým poměrům přímo odkázal, soud zjistil, že žalobce disponuje finančními prostředky uloženými na bankovních účtech, jejichž výše přesahuje výši uložené pokuty. Pokud se žalobce ve svém návrhu k prostředkům uloženým na bankovních účtech nijak nevyjádřil, nemohl soud dospět k jinému závěru.

Jestliže navíc žalobce tvrdí, že k tomu, aby mohl zaplatit pokutu, je třeba svolat schůzi členů a navýšit členské příspěvky, soud podotýká, že napadené rozhodnutí předsedy žalovaného bylo žalobci doručeno 27. 10. 2009, a žalobce tak měl podle názoru soudu dostatečný prostor k tomu, aby členskou základnu svolal a členské příspěvky případně navýšil. Tím spíše, pokud bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaného vydáno již 17. 4. 2009 a hrozba možné pokuty (včetně její výše) tak byla žalobci zřejmá již od tohoto data.

Pokud by soud vždy v situaci, kdy je na správní rozhodnutí navázána povinnost účastníka k nějakému finančnímu plnění, přiznával žalobě odkladný účinek, zcela by popřel smysl soudního přezkumu správních rozhodnutí. Ten je totiž koncipován jako přezkum zákonnosti pravomocných a zásadně vykonatelných správních rozhodnutí.

V daném případě tedy soud neshledal splnění zákonného předpokladu nenahraditelnosti vzniklé újmy vyplývající z § 73 odst. 2 s.ř.s. a proto se již nezabýval dalšími dvěma zákonnými předpoklady pro přiznání odkladného účinku žalobě a návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s. a contrario).

V Brně dne 2. března 2010

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu